

směru jest toto její přiznané jazykové právo omezeno ve prospěch jazyka státního. Těmto požadavkům nař. rozhodnutí nevyhovuje, neboť z něho není vůbec patrné, jaký jiný jazyk než státní určen jest stěžujícímu si svazu za jazyk jednacích a také není z něho vidno, ve kterých konkrétních relacích je svaz omezen jazykově ve prospěch jazyka státního. Všeobecný poukaz na předpis čl. 91 odst. 1, 2 jaz. nař. nemůže nahraditi požadavek řádné konkretisace takové jazykové úpravy, zejména když chybí základní předpoklad této úpravy, t. j. stanovení jednacích jazyka, který by byl jiný než jazyk státní.

Pro tyto nedostatky není nař. rozhodnutí do té míry úplné a jasné, aby strana mohla se proti němu účinně hájiti a aby nss mohl je bezpečně přezkoumati in toto. To zakládá podstatnou vadu řízení.

Č. 8315.

Domovské právo (Slovensko): O nabytí domovského práva podle § 7 zák. čl. XVIII:1871.

(Nález ze dne 19. prosince 1929 č. 21.395.)

Prejudikatura: Boh. A 6965/27.

Věc: Juraj Zs. v Košicích proti župnímu úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši o domovskou příslušnost.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody Rozhodnutím z 22. října 1927 zrušil okr. úřad ve St. jako adm. vrchnost I. stolice na základě dodatečného šetření své rozhodnutí ze 3. října 1925 a neuznal na základě § 18 zák. čl. XXII:1886 dom. příslušnost Juraje Zs., narozeného v r. 1866 v Sz., v obci N. Současně zrušil dom. list vydaný jmenovanému obecní radou v N. dne 2. září 1925 a prohlásil jej za neplatný. — — — —

Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lovo zamítnuto. — — — —

O stížnosti nss uvážil:

Nss neshledal potřebu zabývati se tvrzením stížnosti, že platily v býv. král. Uherském před účinností zák. čl. XVIII/1871 rak. zákony a uher. předpisy, upravující otázky dom. příslušnosti, poněvadž zák. čl. XVIII/1871 na event. starší předpisy nenavazuje, nýbrž upravuje otázky ty samostatně a nezávisle vzhledem k faktickému stavu v době, kdy nabyl účinnosti, takže tvoří jediný a výlučný základ pro posouzení otázek těch a jsou tudíž rozhodné jen právní momenty v něm stanovené.

Žal. úřad opřel svůj výrok o § 7 a 10 lit. d) zák. čl. XVII/1871. — Stížnost namítá, že § 7 zde užití nelze, poněvadž se vztahuje jen na případy, v nichž nelze příslušnost určit jinak.

§ 7 stanoví, že »každý stát. občan přísluší do svazku obce, pod jejíž svrchovaností byl v době vyhlášení tohoto zákona« (10. června 1871). Nejde tedy o předpis jen podpůrný, nýbrž základní a jest proto uvedená výtka bezdůvodnou.

Že by byl st-l, resp. jeho otec nebo děd býval v uvedený rozhodný den pod svrchovaností obce N., t. j. že by byl ve smyslu názoru vyslo-

veného v nál. Boh. A 6965/27 v této obci v uvedený rozhodný den bydlil nebo se zdržoval, stížnost netvrdí. Ale pak nemůže se stížnost pro tvrzení, že přísluší st-1 do jmenované obce po svém otci, resp. dědovi, dovolávati ani ustanovení § 10 lit. b) téhož zák. čl., poněvadž ustanovení to podpůrně (arg. úvodní slova § 10 »v případech, na které nelze použití předchozích §§«) určuje příslušnost dotčené osoby dle příslušnosti rodičů, ale pro předpoklad, že by byl do N. příslušel otec, resp. děd st-lův, není podklad, když, jak uvedeno, stížnost ani netvrdí, že by byli v této obci v onen rozhodný den bydlili nebo se zdržovali.

Že by se příslušnost st-lova v N. zakládala na některém jiném ustanovení zák. čl. XVIII/1871, jenž jest, jak uvedeno, jedině směrodatný, stížnost netvrdí a slušelo ji proto zamítnouti.

č. 8316.

Občanství státní: * Osoby, označené v § 2 zák. č. 64/18, jsou vyloučeny z nároku na udělení státního občanství podle § 1 bodu 3 lit. e) úst. zák. č. 152/26 i tehdy, když, nevyčkavše výzvy ke složení slibu, samy sua sponte zřejmě projevily, že nechtějí býti poslušny čsl. republiky a z tohoto důvodu opustily své služební místo.

(Nález ze dne 19. prosince 1929 č. 22.830.)

Prejudikatura: Boh. A 8292/29.

Věc: Alexandr N. v N. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Žádosti st-le za udělení čsl. stát. občanství dle ústav. zák. č. 152/26 žal. úřad nař. rozhodnutím nevyhověl, ježto podle § 1 zák. č. 152/26 mají nárok na udělení čsl. státního občanství pouze ti státní občané býv. Uherska, kteří splnili zákonné podmínky a nejsou z nároku toho podle § 1 odst. 3 cit. zák. vyloučení, st-1 však odepřel složení slibu poslušnosti podle § 2 zák. č. 64/18 a nebyl proto na svém služ. místě ponechán, ani později přijat, takže je podle ustanovení § 1 odst. 3 lit. e) zák. č. 152/26 z nároku vyloučen.

O stížnosti na toto rozhodnutí nss uvážil:

Dle § 1 odst. 3 lit. e) úst. zák. č. 152/26 jsou z nároku na udělení čsl. státního občanství dle tohoto zákona vyloučení »ktorí odepřeli složení slibu poslušnosti podľa § 2 zák. zo dňa 10. decembra 1918, č. 64 Sb. a neboli preto na svojích služebných miestach ponechaní a ani pozdejšie prijatí.«

Z příčinné souvislosti mezi odepřením slibu poslušnosti a neponecháním na služebním místě je zřejmo, že vlastním materiálním důvodem vyloučení z nároku je okolnost, že osoba označená v § 2 zák. č. 64/18 zřejmě projevila, že nechce býti poslušna Čsl. republiky. Postihuje proto uvedené ustanovení úst. zák. osobu označenou v § 2 zák. č. 64/18 nejen tehdy, jestliže, byvši vyzvána vykonati slib, jej vykonati odepřela buď výslovně nebo konkludentním činem, nýbrž i tehdy, jestliže, nevyčkavši výzvy, sama sua sponte zřejmě projevila, že nechce býti poslušna Čsl.